

[Erik Hansen (Nordj. amt).]

der jo en oplagt mulighed efter ændringen i folketingets forretningsorden, hvorefter folketinget bl. a. har fået et fast udvalg, der tager sig af landbrug og fiskeri. Jeg ved ikke, om det er ministeren, der skal tage initiativet til det, eller det er formanden for udvalget, der skal tage initiativet, men jeg så gerne, om udvalget for landbrug og fiskeri nøje bliver orienteret om, hvilke initiativer med hensyn til udnyttelse af bemyndigelsen ministeren agter at tage.

Jeg skal ikke gå i detaljer, som hr. Søren Jensen (Hasserris) gjorde om handel med fjerkræ og handel med æg, men jeg vil sige, at sådan mand og mand imellem og i almindelighed synes man i og for sig, det er en ganske god ordning, at man kan gå ud og købe æggene hos producenten, at man kan lave en bette handel med ham en lørdag eftermiddag og så få en sludder om problemerne. Jeg tror, det er nyttigt for begge parter i og for sig. Det er også nyttigt af en anden grund. Vi har her i landet en lang række små ægproducenter, som har en så lille produktion, at det i mange tilfælde kan være svært for dem at få de autoriserede forhandlere af æg til at tage disse små ægportioner. Derfor vil jeg gerne sige til den højtærede landbrugsminister, når spørgsmålet nu bliver rejst her i dag — jeg tør næsten sige både af herremand og husmand — at det er et problem, som jeg i og for sig synes ministeren godt kunne kigge på med nogen velvillighed. De høns, der har lagt de æg, de skal lægge, skal sælges, lige før de får fjertab; det er en lille flok, men de frembyder lidt af et problem. Jeg har altid været i bekneb for et svar, når nogen har spurgt mig: hvorfor har I dog en lovgivning, der siger, at når man nu skal til at sælge disse 5-7 høns til en eller anden, så må man godt sælge hønsene, men den pågældende, som køber hønsene, skal over til naboen for at få skilt hoved og krop ad på hønsene? Jeg tror, der er mange, der ikke rigtig forstår, at man har behov for disse snærende ting på disse områder, og derfor vil jeg gerne sige til ministeren, at her kunne man måske søge at lempe og lave det så frit som overhovedet muligt.

Med disse bemærkninger kan jeg tilsige det radikale venstres støtte til de foreliggende lovforslag.

Morten Lange: De foreliggende lovforslag må jo betegnes som en række små følgelove, som man behandler en gros. Vi har set på dem før, og det, som efter min mening i virkeligheden er det mest interessante, er at studere de forordninger, som de er bygget på, og som jo også bliver gældende for Danmark. Det drejer sig om nogle bindstærke værker, som i hvert fald helt klart viser én ting, nemlig at administrationen af disse områder bliver så sandelig ikke forenklet. Det er helt klart, at det er landbrugsministeriet, der har stillet de store krav om personaleudvidelse, og jeg er fuldstændig sikker på, at hvis dette forordningsomfang, som ligger bag disse lovforslag, bare bliver nogenlunde typisk for det, der skal ske fremover i De europæiske Fællesskaber, så vil landbrugsministeriet fremover kunne sprænge ethvert personaleloft med elegance.

Det bekymrende ved det er selvfølgelig, at det er jo ikke sådan, at vi derigennem sikrer, at den danske befolkning får bedre næringsmidler, eller at producenterne får det nemmere i deres tilrettelægning af produktionen; tværtimod vil det føles som meget snærende krav at skulle følge disse forordningsregler for en hel række af de danske landbrugsproducenter, som ikke har indstillet sig på et storbrug. Nu kan man vel regne med, at udviklingen går henimod større brugsenheder, som nemmere vil kunne tilpasse sig udviklede forordninger, men man skal blot være klar over, at dette er i sin realitet en herremandspolitik, der bliver lagt på bordet, sådan som det meget klart fremgår.

Jeg skal ikke gå i detaljer med lovforslagene, kun nævne et par enkelte ting. Jeg nævnte, dengang vi behandlede det sidst, at der er et interessant spørgsmål om honningen. Man har her fremdraget spørgsmålet om de hønseygdomme, som vi gerne vil garderes imod, og jeg har fornemmelsen af, at det har man ligesom skabt lydhørhed over for. Men biavl, det er nu engang et bierhverv, og det er derfor helt forståeligt, at det ikke optager ministeriet så varmt. Det er imidlertid min fornemmelse, at vi har en forholdsvis kraftig sikring mod bipest her i Danmark, og at vi har en væsentlig udbredelseskilde for bipest, nemlig importeret honning. Dermed har jeg omtalt denne lille sag,